

TEZA:

Wyższy Sąd Dyscyplinarny uznał, że stan zdrowia Obwinionego radcy prawnego, przebywającego na zwolnieniu lekarskim pozwalał mu na sporządzenie odwołania, gdyż w tym samym czasie był on w stanie podejmować aktywność zawodową i świadczyć pomoc prawną. W związku z powyższym zasadna była odmowa przywrócenia terminu do wniesienia odwołania od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego.

WO – 170/22**POSTANOWIENIE**

z dnia 7 grudnia 2022 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie**w składzie:****Przewodniczący:** S WSD Tomasz Jankowski - sprawozdawca**Sędziowie:** S WSD Tomasz Prokopiuk

S WSD Małgorzata Sajdak

Protokolant: Piotr Ciepiński

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 7 grudnia 2022 r. w Warszawie

zażalenia obwinionego na postanowienie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP z dnia 22 czerwca 2022 r. sygn. akt OSD 49/21 o odmowie przywrócenia terminu

postanawia:

1. utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie,
2. kosztami postępowania obciążyć Krajową Izbę Radców Prawnych.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 22 czerwca 2022r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych sygn. akt OSD 49/21 odmówił obwinionemu radcy prawnemu W. B. przywrócenia terminu do złożenia odwołania od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 13 września 2021r. sygn. akt OSD 49/21. W pisemnym uzasadnieniu swojego stanowiska Sąd stwierdził, że pomimo, iż obwiniony przebywał na zwolnieniu lekarskim, jego stan nie był aż tak poważny, żeby uznać go za wystąpienie trwałej

przeszkody, która uniemożliwiła sporządzenie i wniesienie środka odwoławczego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego. W ocenie Sądu I instancji w czasie trwania zwolnienia lekarskiego, obwiniony mógł chodzić, co więcej mógł spotykać się z klientami skoro złożył do Sądu Rejonowego II wydział Karny, pismo procesowe (K.241), w którym zgłosił swój udział w sprawie w charakterze obrońcy obwinionej. Również odwołanie od powyższego orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego obwiniony złożył przebywając jeszcze na zwolnieniu lekarskim.

Od powyższego postanowienia obwiniony wywiódł zażalenie, zarzucając zaskarżonemu postanowieniu sprzeczność z rzeczywistym stanem faktycznym tj. błędną ocenę materiału zebranego w postępowaniu, sprzeczność ustaleń Sądu z zebrany materiał dowodowy, co w konsekwencji doprowadziło do wywiedzenia błędnych wniosków i niedorzecznego uznania, za zawinione naruszenie terminu ustawowego oraz w konsekwencji wydanie błędnego postanowienia. Zdaniem obwinionego OSD w sposób rażący naruszył reguły dowodowe poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i oparcie zaskarżonego postanowienia nie na faktach lecz wyłącznie na własnej ocenie. W dniu 9 listopada 2022r. do Wyższego Sadu Dyscyplinarnego wpłynęło pismo obwinionego stanowiące uzupełnienie złożonego uprzednio zażalenia. Dodatkowo obwiniony do zażalenia złożył odpisy zwolnień lekarskich potwierdzających przebywanie na zwolnieniu łącznie w okresie 19 lutego 2022 do 31 maja 2022r. Obwiniony wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i przywrócenie terminu do złożenia odwołania.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne.

W myśl art. 74(1) ustawy o radcach prawnych w sprawach nieuregulowanych do postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego.

Zgodnie z art. 126 § 1 kodeksu postępowania karnego jeżeli niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, strona w zawitym terminie 7 dni od daty ustania przeszkody może zgłosić wniosek o przywrócenie terminu, dopełniając jednocześnie czynności, która miała być w terminie wykonana.

Obwiniony wskazuje, że nie mógł dokonać czynności polegającej na sporządzeniu i

wniesieniu odwołania w przepisany terminie z uwagi na fakt, iż w czasie kiedy termin zarówno rozpoczął swój bieg jak i w czasie kiedy ekspirował, przebywał na zwolnieniu lekarskim. Tym samym z powodu jak twierdzi ciężkiego przebiegu choroby oraz dwóch pobytów w szpitalu nie mógł sporządzić i wysłać odwołania od orzeczenia Okręgowego Sadu Dyscyplinarnego.

W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego wskazane przez obwinionego okoliczności zasadniczo powinny skutkować przywróceniem stronie terminu na dokonanie czynności w trybie art. 126 § 1 KPK. Rzecz jednak w tym, że uwzględnić należy realia konkretnej sprawy. Przypomnieć trzeba, że to właśnie rolą wnioskującego o przywrócenie terminu jest wykazanie, że czynności nie mógł dokonać w terminie z uwagi na wystąpienie przyczyny od niego niezależnej w rozumieniu art. 126 § 1 KPK. Jakkolwiek choroba mogłaby stanowić przyczynę do przywrócenia terminu ale w realiach niniejszej sprawy zdaniem Sądu odwoławczego obwiniony w czasie zwolnienia lekarskiego był w stanie sporządzić i wnieść odwołanie.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP doręczył obwinionemu orzeczenie z dnia 13 września 2022r. w dniu 21 lutego 2022r. Termin do złożenia odwołania ekspirował w dniu 7 marca 2022r.

Obwiniony wykazał, że w okresach: od 19 lutego do 24 lutego 2022r. oraz od 4 kwietnia do 7 kwietnia 2022r. przebywał w szpitalu, natomiast począwszy od dnia 9 lutego 2022r. do 31 maja 2022r. przebywał na zwolnieniach lekarskich. Pobyt na zwolnieniu lekarskim nie przeszkadzał jednak obwinionemu w dokonywaniu innych czynności procesowych. W dniu 8 marca 2022r. sporządził bowiem pismo w sprawie II W 466/21 i wniósł do Sądu Rejonowego II Wydział Karny. Również odwołanie od orzeczenia Okręgowego Sadu Dyscyplinarnego zostało sporządzone złożone jeszcze podczas trwania zwolnienia lekarskiego tj. w dniu 2 maja 2022r.

Na gruncie ustalonego stanu faktycznego pomimo, iż orzeczenie zostało doręczone w czasie kiedy obwiniony przebywał w szpitalu, po wyjściu z niego to miał jeszcze czas aby w ustawowym terminie sporządzić i skierować do Sądu odwołanie. Szpital opuścił w dniu 24 lutego, zaś odwołanie należało wnieść 7 marca. 2022 r. Wyższy Sąd Dyscyplinarny uznał, że pomimo trwającego zwolnienia lekarskiego stan zdrowia obwinionego przebywającego na zwolnieniu lekarskim pozwalał mu na sporządzenie odwołania. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że w dniu 8 marca 2022r. obwiniony sporządził i skierował do Sądu Rejonowego pismo w sprawie II W 466/21, w którym zgłosił swój udział w sprawie w charakterze obrońcy. Jakkolwiek sygnalizował w nim, iż przebywa na zwolnieniu lekarskim, to jednak podejmował w okresie choroby aktywność zawodową. Doświadczenie życiowe wskazuje, że przed skierowaniem tego pisma musiał się przynajmniej spotkać z klientką, którą bronił w sprawie. Tym samym choroba

nie przeszkadzała mu w podejmowaniu aktywności zawodowej i świadczenia pomocy prawnej. Również odwołanie od orzeczenia OSD z dnia 13 września 2021r. zostało sporządzone w czasie, kiedy obwiniony przebywał na zwolnieniu lekarskim tj. w dn. 2 maja 2022r.

Termin, o którym mowa w art. 126 § 1 kpk, rozpoczyna bieg od daty ustania przeszkody, skoro zatem obwiniony mógł sporządzić i wnieść odwołanie przez końcem zwolnienia lekarskiego, to należy uznać że przeszkoda, o której mowa w art. 126 § 1 kpk ustała już wcześniej pomimo trwającego zwolnienia, a zatem dokonując czynności należało również udowodnić lub chociaż uprawdopodobnić, że nie upłynął 7 dniowy termin do dokonania czynności, czego obwiniony nie uczynił. W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego przyczyną niedochowania terminu do wniesienia odwołania nie mogła być choroba, skoro będąc na zwolnieniu lekarskim obwiniony sporządził pismo procesowe i świadczył pomoc prawną.

Nie można zatem wykluczyć, że skoro obwiniony będąc w trakcie zwolnienia lekarskiego podejmował aktywność zawodową, to mógł sporządzić i wnieść odwołanie w ustawowym terminie do jego wniesienia tj. do dnia 7 marca 2022r.

O kosztach postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym Krajowej Izbie Radców Prawnych w Warszawie orzeczono zgodnie z art. 70⁶ ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych.

Z tych względów postanowiono jak na wstępie.